

A crown of thorns, made of dark, sharp, and jagged branches, is positioned on the right side of the image. The background is a textured, light brown surface, possibly paper or fabric. The crown of thorns is the central focus, symbolizing suffering and sacrifice.

7 REFLEKSIONER I PÅSKEUGEN

Kære Regen/Kristuskirken

Igen i år vil vi gerne vandre sammen som fællesskab gennem påskeugen (som også kaldes den "stille uge" eller den "hellige uge")

Vi har valgt, at vi vil gentage samme rejse og med de samme refleksioner som sidste år, da vi stadig oplever, at de har meget at sige os og giver os nye aspekter og perspektiver på påsken og af den Jesus, som kalder os til at overgive vores liv til ham og følge efter ham.

Vi vil derfor hver dag læse en påsketekst fra Bibelen og en refleksion taget fra bogen "The unvarnished Jesus" af Brian Zahnd (oversat til lejligheden af undertegnede). I år har vi også valgt at indtale det hele, hvilket vil blive sendt ud dagligt på facebookgruppen.

Vores håb er, at vi hver især og som fællesskab må opleve at tage på en rejse sammen ind i denne Hellige Uge og blive trøstet, udfordret, inspireret og forvandlet af den Jesus, som for 2000 år siden gik på jorden, og som også er her hos os i dag.

Vi håber også, at det må være med til at skabe større dybde og fundament i din og min tro, med plads til spørgsmålene og mysteriet.

Lad os tage imod udfordringen og lytte, læse og bede sammen.

*Må Gud velsigne dig midt i denne mærkelige tid
På vegne af staben
Henrik Nissen*

Palmesøndag

Lukas 19:28–44

Jesus gør sit triumferende indtog

I dag er det den første dag i den Hellige Uge – tiden fra Palmesøndag til fastens afslutning på den Hellige Lørdag. Mere end nogen anden uge i året er dette en tid til at fordybe sig i Jesu liv og budskab.

Jesu triumferende indtog på Palmesøndag forbereder en konfrontation med de ledende magter og myndigheder, som er repræsenteret ved Kong Herodes, Ypperstepræsten Kajfas og den romerske guvernør Pontius Pilatus. Den romerske guvernør boede normalt i et af Herodes' paladser i kystbyen Cæsarea, men i påsken (en fest, der fejrede jødisk frigørelse fra fremmed herredømme) skulle guvernøren være i Jerusalem for at undertrykke ethvert oprør, der måtte opstå i løbet af denne anspændte uge. Fra Cæsarea kom Pilatus ind i byen fra vest, ridende på en stridshest i spidsen for det kejserlige kavaleri. Den romerske guvernørs indtog i Jerusalem var i sin essens en militærparade. Det var beregnet til at vise magt og til at skræmme alle, der havde revolutionære tanker. Militærparader var, både dengang og nu, en måde, som imperier bruger til at vise, at de styrer verden gennem deres overlegne kapacitet til at føre krig.

Da Jesus ankom til Olivenbjerget øst for Jerusalem, gjorde han bevidst sit indtog ud fra denne femhundrede år gamle profeti fra Zakarias:

"Bryd ud i jubel, Zions datter,
råb af fryd, Jerusalems datter!
Se, din konge kommer til dig,
retfærdig og sejrrig,
sagtmodig, ridende på et æsel,
på en æselhoppes føl.
Jeg tilintetgør vognene i Efraim
og hestene i Jerusalem,
krigsbuerne skal tilintetgøres.
Han udråber fred til folkene,
han hersker fra hav til hav
og fra floden til jordens ender."

Da Jesus kom fra Olivenbjerget og red ind og gjorde sit indtog i Jerusalem, kom han ikke kun fra den modsatte retning end den romerske guvernør. Han gjorde det også på den modsatte måde. I stedet for at ride ind på en krigshest, ligesom Pilatus og alle krigsførere gennem historien havde gjort, rider Jesus på et æsel, og ikke engang et fuldvoksnet æsel, men et æselføl. Jesu sejrindtog var en anti-militær parade. Det var en hån mod Roms skræmmende fremvisning af militær magt. Det præsenterede Jerusalem for en skarp kontrast mellem krigens vej og fredens vej.

Ved begyndelsen af den Hellige Uge står Pontius Pilatus og Jesus fra Nazareth i spidsen for to meget forskellige parader. Spørgsmålet for os er, hvilken parade marcherer vi i – Pilatus' militære parade, der stadig tror, at verden skal formes af krig, eller Jesu fredsparade, der siger, at med Kristi komme er krig blevet afskaffet?

Herre Jesus, på denne Palmesøndag må vores jubelråb bekendtgøre Fredsfyrstens ankomst, og må vi for evigt marchere i din fredsparade. Amen.

Den Hellige Mandag

Markus 11:12-23

Jesus i templet

Palmesøndag ankom Jesus til Jerusalem, men han tilbragte ikke natten i byen. Det var alt for farligt at bo i Jerusalem om natten, da tempelpolitiet kunne arrestere ham uden, at de behøvedes at frygte et oprør. Om aftenen trak Jesus sig derfor tilbage til Betania på Olivenbjerget, men vendte tilbage for at undervise i templet hver morgen de efterfølgende dage. Mandag opførte Jesus to stykker profetisk teater, der er meget betydningsfulde. Mens han gik ned ad Olivenbjerget fra Betania på vej mod templet, stoppede han for at lede efter frugt på et figentræ. Dette var en teaterforestilling - naturligvis vidste Jesus, at det ikke var sæson for figner. Da han ikke fandt nogen frugt, talte han til figentræet og sagde: "Må ingen nogensinde spise frugt fra dig igen." Derefter fortsatte han sin rejse til templet, hvor han deltog i en anden "frugtinspektion." De hebraiske profeter kaldte altid Israel til at bære frugt i form af troskab og retfærdighed. Men Jesus fandt ikke denne frugt. Derfor iscenesatte han en endnu mere dramatisk forestilling af det profetiske teater.

Jesus lavede en pisk og drev offerfårene ud fra tempelpladsen, væltede pengevekslernes borde og duesælgernes boder og råbte: "Mit hus skal kaldes et bedehus for alle nationer, men I har gjort det til en røverhule!" Jesus er højdepunktet af den hebraiske profetiske tradition. Det, der traditionelt kaldes "templets renselse", var slet ikke en renselse, men en profetisk fordømmelse og en symbolsk ødelæggelse af templet. Seks århundreder tidligere havde profeten Jeremias også fordømt templet som en røverhule. Det gjorde han, fordi Jerusalems folk brugte templet som et skjulested. De troede, at ved at gøre det, blev de fritaget fra guddommelig dom for al deres afgudsdyrkelse og uretfærdighed. Jeremias forudsagde derefter, at templet ville blive ødelagt af ild, der "vil brænde og ikke slukkes." Denne profeti skete omkring tyve år senere i 587 f.Kr., da Jerusalem og templet blev ødelagt af babylonerne.

På den Hellige Mandag genopførte Jesus Jeremias's profetiske protest - ved en symbolsk handling, som præsterne, de skriftlærde og leviterne let ville kunne forstå betydningen af. Ligesom Jeremias havde forudsagt ødelæggelsen af det første tempel, så forudsiger Jesus nu ødelæggelsen af det andet tempel. Ligesom figentræet var templet ufrugtbart. Det bar ikke den frugt, som Gud søgte, og det ville aldrig producere frugt igen.

Jesu handling med midlertidigt at stoppe tempelofringerne i påskeugen var meget provokerende og ekstremt farlig. Det var kun på grund af hans popularitet blandt skarerne af påskepilgrimme, at Jesus ikke blev arresteret om mandagen. Ikke desto mindre fremskyndede denne handling ypperstepræsternes plan om at finde en måde, hvorpå de kunne arrestere Jesus i hemmelighed og få ham dræbt. Mere end noget andet var det hans profetiske protest i templet denne mandag, der beseglede Jesu skæbne. Der er intet hyklerisk religion frygter og hader mere end dristig profetisk handling. Denne form for hykleri er religion, når det er værst.

Herre Jesus, du er den største af alle profeterne; vi beder om, at vi kan få nåde til at høre og handle på det profetiske ord, du ville tale til os i disse sidste dage af fasten. Amen.

Den Hellige Tirsdag

Lukas 21:5-33

Jesu tale på Olivenbjerget

Tirsdag i den Hellige Uge talte Jesus på Olivenbjerget til sine disciple. Han forudsagde, at Herodes' tempel – på trods af dets imponerende storhed - ville blive ødelagt inden for en generation. Der "skal ikke lades sten på sten tilbage." Jesus taler ikke om verdens ende, men om slutningen på en tidsalder - slutningen på tempeltiden. I Johannes-evangeliet, når Jesus opfører sin protest i templet, kræver myndighederne et tegn for at retfærdiggøre hans handlinger. Jesus siger, at tegnet vil være dette: "Riv dette dette tempel ned og jeg vil rejse det igen på 3 dage." Johannes tilføjer derefter denne kommentar: "Men dette tempel, han talte om, var hans krop." Med andre ord vil Herodes' tempel blive erstattet af Kristi legeme. Et tempel af livløse sten erstattes af et tempel af levende sten. Dette nye tempel i Kristi legeme vil ikke være bundet til en enkelt geografisk placering, men vil være et globalt tempel beliggende overalt, hvor to eller tre er samlet i Jesu navn. I den nye pagt er det udvalgte folk hele menneskeheden, og det hellige land er hele jorden. I sin tale fortæller Jesus om de tegn, der vil være på, at tempeltiden – med sine rituelle ofre og udvælgelsen af et særligt etnisk folk - er på vej til af slutte.

I denne tale beskriver Jesus de voldsomme begivenheder, der sker i 60'erne og 70'erne e.Kr.: hungersnød, pest, jordskælv, forfølgelserne af de kristne, som vi læser om i Apostlenes Gerninger, fremkomsten af falske messias'er, den jødiske krig, der begyndte i år 66, og til sidst den romerske belejring af Jerusalem, der begyndte i februar år 70, og som endte med ødelæggelsen af templet den 10. august. Ødelæggelsen af templet markerede officielt afslutningen på tempeltiden, og det bekræftede, at Menneskesønnens regeringstid, som profeten Daniel havde forudsagt, faktisk var begyndt med Jesu opstandelse og himmelfart. Den vigtigste sætning i talen er, når Jesus siger: "sandelig jeg siger jer: denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker." Med andre ord: de folk, der var i live, da Jesus underviste i Jerusalem, ville i deres livstid komme til at se alle disse forudsigelser om tempeltidens endeligt blive opfyldt. Og det er præcis, hvad der skete.

Nu er det ikke tid til at finkæmme Jesu tale på udkig efter tegn, som kan gøre folk bange for verdens ende. I stedet er det nu tid for os til at være fokuseret på det gode arbejde med at være det nye tempel, templet af levende sten, der er Kristi globale legeme. Nu er det ikke tid til at fokusere på Jesu forudsigelse af ødelæggelsen af Jerusalem - en forudsigelse, der skete for næsten to tusind år siden. Nu er det tid til at arbejde sammen med Jesus i opførelsen af det nye Jerusalem.

Herre Jesus, som du forudsagde, er tempelofringernes gamle tidsalder forbi med ødelæggelsen af det gamle tempel. Hjælp os nu med at deltage i den nye tidsalder, du har indledt, og leve som levende sten i dit nye tempel. Amen

Den Hellige Onsdag

Markus 14:1-9

Jesus bliver salvet i Betania

Onsdag aften i den Hellige Uge er Jesus igen i Betania hjemme hos Lazarus, Martha og Maria, hvor der serveres en middag til hans ære. Under denne middag kommer Maria med en alabasterkrukke, som er fyldt med ren nardusolie, som var meget sjælden og en hel årsløn værd. Hun salver Jesu hoved med hele indholdet. Dette er Marias ekstravagante måde at anerkende, at Jesus er Messias - den salvede konge af Israel. Det virker til, at Maria siger, at det er på tide, at Jesus bliver offentligt anerkendt som Messias - en begivenhed, der vil starte Guds riges revolution.

Men nogle af disciplene bliver vrede og skælder Maria ud for hendes ekstravagance og siger: "Hvorfor øsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over 300 denarer og givet til de fattige." Og lad os være ærlige - hvis vi ikke allerede kendte denne historie, ville vi forvente, at Jesus ville være enig med disciplene i deres irettesættelse af Maria. Vi ville forvente, at Jesus ville sige, at parfume til en værdi af flere hundredetusinde kroner ville være bedre brugt på mad og tøj til de fattige end ved blot at spilde den på et enkelt øjeblik skandaløs tilbedelse. Vi vil være tilbøjelige til at være enige i, at denne form for tilbedelse er en forfejlet handling. Men vi ville tage fejl. Jesus forsvare Maria ved at kalde, det hun gjorde, for en smuk gerning. Dette giver os megen stof til eftertanke.

Er det ikke sandt, at der ikke er noget, der har højere prioritet end at gøre gode, retfærdige gerninger? Vær forsigtig for der ligger en fare gemt på denne måde at tænke på.

Jesus lærer os så sandelig at sørge for de fattige - dette er en del af det andet bud om at elske sin næste som sig selv. Men det første bud er at elske Gud af hele sit hjerte. Og jeg er dybt skeptisk overfor, om vi på lang sigt kan opfylde det andet bud om at elske vores næste som os selv, hvis vi ikke er formet af det første bud om at elske Gud af hele vores hjerte. Retfærdighed, der ikke er forankret i tilbedelse af Gud, har intet sammenhængende fundament. Som Fyodor Dostojevskij advarede os gennem sin karakter Ivan Karamazov: "Uden Gud er alt tilladt."

Så Jesus roste denne ekstravagante handling, som Maria gjorde mod ham. Han sagde endda, at "Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikkes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende." Dette understreger den sandhed, at evangeliet ikke kan reduceres til en "frelsesformel," men er hele historien om Jesus. Jesus siger også på mystisk vis, at Maria har salvet ham til begravelse, hvilket bestemt ikke er, hvad Maria havde til hensigt. Maria troede, at hun salvede Jesus til at krones som konge, men Jesus siger, at hun salvede ham til begravelse. Begge ting er sande. Jesus er den salvede konge, og hans kroning startede Guds riges revolution, men det involverede også begravelsen af Jesus, fordi hans kroning skete ved korsfæstelsen og revolutionen kom ved korset. Dette er evangeliet, der skal proklameres i hele verden.

Herre Jesus, må vi følge Maria fra Betanias eksempel ved at spilde vores liv på dig. Og når vi misforstås og kritiseres for vores ekstravagante tilbedelse, må vi så huske, at du kalder det for smukt. Amen.

Skærtorsdag

Lukas 22:7-30

Jesus og den sidste nadver

I dag er skærtorsdag, den dag, hvor Jesus holdt sin sidste nadver med sine disciple. Ved dette sidste måltid gav Jesus det gamle påskemåltid, som blev fejret til minde om Israels frigørelse fra slaveri i Egypten, en ny betydning som det sakramentale nadvermåltid, hvor vi mindes Herrens død og får del i hans legeme og blod. Naturligvis vidste disciplene ikke, at dette var den sidste aftensmad før Jesu lidelse og død - de forventede stadig, at Guds rige ville komme på samme måde som andre riger - gennem erobring. Jesus var dog tydelig om, at dette var det sidste måltid i den gamle tidsalder, idet han sagde til sine disciple, at han ikke ville spise eller drikke igen, før Guds rige var kommet. Og her ser vi betydningen af, at Jesus spiser og drikker sammen med sine disciple efter opstandelsen!

Desværre blev betydningen af dette sidste måltid ødelagt af en diskussion blandt disciplene om, hvem der ville blive betragtet som den største i det kommende rige. En sidste gang før sin død understreger Jesus igen over for sine sløve disciple, at det, der regnes som storhed i verdens imperier, ikke er det, der regnes som storhed i Guds rige. Cæsar og alle hans efterfølgere måler storhed ved magt - magt til at dræbe, magt til at erobre, magt til kontrol. Men i Kristi rige måles storhed ved kærlighed, ydmyghed og tjeneste. Jesus gav et eksempel på, hvordan storhed i Gudsriget ser ud, da han vaskede sine disciples fødder under den sidste nadver.

På trods af disciplenes manglende evne til fuldt ud at forstå, hvad han sagde og gjorde, så talte Jesus varmt om, hvordan de var blevet sammen med ham gennem hans prøvelser. Som et resultat heraf skal de spise og drikke ved hans bord i hans rige. (Bemærk, at i Jesu rige er det centrale sted for det sakramentale skiftet fra tempel til bord.) Endelig siger Jesus, at de vil sidde på tolv troner og dømme det genskabte Israel, der er kirken. Jeg tænker ofte på dette skriftsted, når jeg er i en kirke, der har statuer eller ikoner af de tolv apostle, siddende i ring i den indre kuppel og ser ned på menigheden. Med den forrang, som vi giver de apostoliske skrifter og den apostoliske praksis, så dømmer apostlene faktisk kirken.

På denne skærtorsdag håber jeg, at du vil være i stand til at modtage nadverens sakramente - den måde hvorpå vi tager del i Jesu legeme og blod. For at forstå de fulde implikationer af nadverens sakramente er vi nødt til at huske, at Kristi legeme er tre ting: Jesu kropslige legeme, som blev korsfæstet og oprejst, Kristi legeme, som er Kirken, og Kristi legeme, som det møder os i nadveren. Gennem nadverens sakramente er alle tre aspekter af Kristi legeme mystisk forbundet. Vi tager del i Jesu legeme og blod, så vi, Kirken, kan være Jesu Kristi kød og blod i verden.

Herre Jesus, når vi tager del i dit legeme og blod på denne hellige dag, må vi være dit kød og blods tilstedeværelse i verden og må vores tilstedeværelse være præget af kærlighed, ydmyghed og tjeneste. Amen

Langfredag

Lukas 23:1-56

Jesu korsfæstelse

På langfredag tænker vi på en ting: korsfæstelsen af Jesus Kristus. Dette er epicentret for kristen tro. I kristendommens kerne finder vi ikke en rosenrød religion, meditationsteknikker eller et kursus i etik, men en korsfæstelse. Dette er evangeliets evige skandale. Evangeliet er ikke motiverende taler om glade ægteskaber, at blive gældfri eller at udleve sit potentiale. Alt dette hører til den bredere verden af lomme filosofisk visdom, og det er fint så langt som det rækker, men det har lidt eller intet at gøre med evangeliet. Evangeliet handler om korset, og korset er en skandale. Da apostlen Paulus fortalte korinterne, at han havde bestemt sig for ikke at kende noget blandt dem undtagen Jesus Kristus og ham som korsfæstet, så indrømmede han, at korset ofte blev betragtet som en skandale og tåbelighed. Sådan er det.

Ethvert forsøg på at gøre kristendommen mindre fornærmende og mere velmagende ved at nedtone korset er et forræderi af Jesus Kristus selv. Så i dag ser vi mere end andre dage uafvigeligt hen på Kristus som korsfæstet. At gå dybt ind i korsets mysterium er at møde den største åbenbaring af, hvem Gud er. For på trods af korsets og dødens grimme mishandling har efterladt ham ukendelig, er Kristus på korset paradoksalt nok den klareste åbenbaring af, hvem Gud er.

At fortolke korsets betydning er mere end et livsværk - faktisk har det og vil det forblive Kirkens arbejde i årtusinder. Korset er den stadigt voksende åbenbaring af, hvem Gud er, og det kan ikke opsummeres i en simpel formel. Dette er dødsstødet til de simple forsoningsteorier, der søger at reducere korset til en enkelt betydning. Korset er mange ting:

Det er højdepunktet af Guds selv-afsløring.

Det er guddommelig solidaritet med al menneskelig lidelse.

Det er udskamningen af magter og myndigheder.

Det er det punkt, hvorfra Satan bliver drevet ud af verden.

Det er den død, hvorigennem Kristus overvinder døden.

Det er afskaffelse af krig og vold.

Det er den højeste demonstration af Guds kærlighed.

Det er genskabelsen af verden omkring en kærlighedsakse.

Det er den vedvarende model for med-lidende kærlighed, som vi skal følge.

Det er det evige øjeblik, hvor verdens synd bliver tilgivet.

Korset er ikke tilfredstillende af en vred og gengældende gud. Korset er ikke der, hvor Jesus frelser os fra Gud, men hvor Jesus åbenbarer Gud som Frelser. Korset er ikke det, som Gud påfører Jesus for at tilgive, men hvad Gud i Kristus udholder, mens han tilgiver. Korset er, hvor verdens synd samles sammen til en grusom singularitet, så den kan tilgives på én gang. Korset er der, hvor verden voldeligt syndede sine synder i Guds Søns legeme, og hvor han absorberede det hele og bad: "Fader, tilgiv dem." Korset er både grimt og smukt. Det er lige så grimt som menneskelig synd og lige så smukt som guddommelig kærlighed - men i sidste ende vinder kærlighed og skønhed.

Herre Jesus, når vi ser på dig på korset, med dine arme udstrakt i en inviterende omfavnelser, beder vi, tilgiv os, Herre, for vi ved ikke hvad vi gør. Amen.

Den Hellige Lørdag

John 19:31-42

Graven i haven

Og så på den hellige lørdag, kommer vores 7 dage med Jesus gennem påsken til sin ende. Vores rejse slutter med at Jesus er lagt til hvile i en ny grav i Josef af Arimatæa's aflukkede have nær Golgata. Historikere og arkæologer mener, at Golgata på Jesu tid var et forladt stenbrud, der blev brugt som losseplads. Så vi kunne sige det på denne måde: Jesus, stenen som blev afvist af bygherrerne, blev korsfæstet i et stenbrud, der blev benyttet som losseplads, men han blev begravet som et frø i en frodig have. Da Jesus første gang bliver set levende i haven påskemorgen, tror Maria Magdalene fejlagtigt, at han er gartneren. Men faktisk er det overhovedet ikke en fejl. Jesus er gartneren, der forvandler lossepladser til haver!

Jesus er ikke en konduktør, der stempler billetter til en togtur til himlen. Kristent håb handler ikke om at komme fra jorden til himlen, det handler om at få himlen til jorden. Jesus er ikke en advokat, der skal få os ud af en juridisk svær situation med en vred dommer. Gud er ikke vred på syndere. Jesus bad Maria fortælle sine disciple, at hans far også var deres far! Jesus er ikke en bankmand, der yder lån fra sin overskydende retfærdighed. Moderne mennesker elsker økonomiske metaforer, men disse medfører uundgåeligt dårlig teologi. Jesus er en gartner! En gartner, der dyrker opstandelsesliv i alle dem, der vil komme til ham. Konduktøren, advokaten, bankmetaforerne er for det meste falske og giver et forvrænget syn på frelse. Gartner-metaforen er smuk, da den trofast skildrer frelsens proces i vores liv.

En gartners arbejde er jordnært og intimt. Gartnere har deres hænder i jorden. Og vi er mennesker som er skabt ud af jorden. Konduktører, advokater og bankfolk er optaget af abstrakte og upersonlige ting som billetter, love og penge. Men gartnere håndterer levende ting med levende hænder. Jesus er ikke bange for at få sine hænder beskidte i menneskehedens muld. At Jesus er en gartner med et godt hjerte og grønne fingre bør ændre dit perspektiv. Jeg lover dig, at dit liv ikke er så ødelagt, at Jesus ikke kan gøre dig til noget smukt. Den tomme grav er den åbne dør, der fører os væk fra lossepladsens grimme verden og hjem til Guds have.

Ingen har fanget ideen om påske som indvielsen af en ny verden med Kristus som gartner bedre end G.K. Chesterton. Jeg ser altid frem mod påske ved at læse dette afsnit fra *The Everlasting Man*.

På den tredje dag ved daggry kom Kristi venner til stedet og fandt graven tom, og stenen rullet væk. På forskellig måde gik det nye vidunderlige op for dem; verden var død om natten. Hvad de nu så på, var den første dag i en ny skabelse, med en ny himmel og en ny jord; og i skikkelse af en gartner gik Gud atter rundt i haven, ikke i den kølige aftenbrise, men ved daggry.

Herre Jesus, på denne hellige dag med stille hvile, venter vi på din opstandelse, når vi møder dig gående i haven i gartnerens guddommelige skikkelse. Amen.